

- ті, що орієнтують визначальний напрям розвитку системи;
- гнучкі, що змінюються відповідно до умов функціонування і розвитку системи;
- нормативні, що задають параметри протікання процесів у системі [5, 52].

Отже, можна зробити висновок, що управлінські рішення спрямовані на розв'язання конкретних управлінських завдань в системі державного управління, а їх класифікація є основою для визначення загальних та специфічних підходів до розробки, реалізації та оцінки рішень з метою підвищення їхньої ефективності.

Список використаної літератури:

1. Бакуменко В.Д. Державно-управлінські рішення: Навчальний посібник / В.Д. Бакуменко. – К.: ВПЦ АМУ, 2012. – 344 с.
2. Волошин О.Ф. Моделі та методи прийняття рішень: навч. посіб. для студ. вищ. навч. закл. / О.Ф. Волошин, С.О. Машенко. – 2-ге вид., перероб. та допов. – К.: Видавничо-поліграфічний центр «Київський університет», 2010. – 336 с.
3. Воронов О.І. Інтерпретація поняття «управлінське рішення» у сфері державного управління / О.І. Воронов // Державне управління та місцеве самоврядування. – 2015. – Вип. 2. – С. 38-47. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [http://www.dbuara.dp.ua/vidavnictvo/2015/2015_02\(25\)/6.pdf](http://www.dbuara.dp.ua/vidavnictvo/2015/2015_02(25)/6.pdf)
4. Романюк С.А. Прийняття та реалізація рішень у публічному управлінні: монографія / авт. кол.: С.А. Романюк (кер.) [та ін.]; за заг. ред. С.А. Романюка, В.І. Шарого. – Черкаси: видавець Чабаненко Ю.А., 2015. – 508 с.
5. Цюцюра С.В. Теоретичні основи та сутність управлінських рішень. Моделі прийняття управлінських рішень / С.В. Цюцюра, О.В. Криворучко, М.І. Цюцюра // Управління розвитком складних систем. – 2012. – Вип. 9. – С. 50-58. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://urss.knuba.edu.ua/files/zbirnyk-9/50-58.pdf>.

Науковий керівник: д. держ. упр., професор Шарий В.І.

В.В. Іванов

Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ЦЕНТРІВ НАДАННЯ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПОСЛУГ В УКРАЇНІ

Однією із найважливіших передумов ефективної діяльності Центрів надання адміністративних послуг є гарантування комплексного та узгодженого правового забезпечення, тобто розроблення відповідної нормативно-правової бази. Саме на рівні нормативно-правових актів мають створюватися пріоритетні напрями діяльності ЦНАП, визначатися коло суб'єктів, відповідальних за її реалізацію.

Правове регулювання, з одного боку, є результатом цілеспрямованого впливу держави на розвиток суспільних відносин, а з другого – фактором їх стабільності та постійності, засобом досягнення суспільно значущих інтересів у процесі забезпечення зворотного зв'язку між результатами регулювання і діяльністю держави. Запровадження нової ідеології функціонування виконавчої влади і місцевого самоврядування як діяльності щодо забезпечення реалізації прав і свобод громадян є одним із завдань досягнення мети адміністративної реформи, що визначається у Концепції адміністративної реформи в Україні [1].

Дослідивши джерела правового регулювання центрів надання адміністративних послуг, загалом можна сказати, що до них відносяться: Конституція України, Закони України, Постанови та Розпорядження Кабінету Міністрів України та інші підзаконні акти.

Всі зазначені джерела необхідно поділити на дві великі категорії, до першої з яких слід віднести ті нормативно-правові акти, які опосередковано регулюють їх діяльність. До таких законодавчих актів, зокрема, належать: Конституція України як основоположний нормативно-правовий акт держави, закони України, які регламентують порядок надання конкретних видів адміністративних послуг, наприклад, Закон України «Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань», що регулює відносини, які виникають у сфері державної реєстрації юридичних осіб, їхньої символіки (у випадках,

передбачених законом), громадських формувань, що не мають статусу юридичної особи, та фізичних осіб-підприємців [2]; Закон України «Про землеустрій», Закон України «Про громадські об'єднання», Закон України «Про оцінку землі» та інші.

До другої категорії нормативно-правових актів, що визначають діяльність ЦНАП, необхідно віднести джерела, які безпосередньо регулюють діяльність центрів, тому дослідити їх необхідно більш детально.

Основоположним нормативно-правовим актом, який регламентує діяльність центрів надання адміністративних послуг є Закон України «Про адміністративні послуги», прийнятий 6 вересня 2012 року [3]. Саме цей закон визначає правові засади реалізації прав, свобод і законних інтересів фізичних та юридичних осіб у сфері надання адміністративних послуг. Вищевказаним законом було побудовано фундамент правого регулювання ЦНАП, оскільки він визначає державну політику у сфері надання адміністративних послуг, основні вимоги до надання адміністративних послуг, вимоги щодо якості надання адміністративних послуг, порядок та строки їх надання, порядок оплати, а найголовніше – у ст. 12 було визначено поняття та основні організаційно-правові засади центрів надання адміністративних послуг. Так, зазначена стаття закону визначає, що центром надання адміністративних послуг є постійно діючий робочий орган або структурний підрозділ місцевої державної адміністрації або органу місцевого самоврядування, в якому надаються адміністративні послуги через адміністратора шляхом його взаємодії з суб'єктами надання адміністративних послуг.

Одним із основних нормативно-правових актів, що регулює діяльність будь-якого органу або структурного підрозділу є положення про цей орган або підрозділ. Положення центрів надання адміністративних послуг створюється на основі «Примірного положення про ЦНАП», затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 20 лютого 2013 року [4]. Примірне положення про центри надання адміністративних послуг регулює низку питань діяльності центрів, зокрема, при яких органах державної влади та місцевого самоврядування утворюються центри та хто приймає рішення щодо утворення, ліквідації або реорганізації центру.

Слід зазначити, що затверджене Кабінетом Міністрів України положення про центри надання адміністративних послуг є примірним і носить рекомендаційний характер. Зазвичай, орган, який утворює центр надання адміністративних послуг, копіює положення зазначеної постанови КМУ, проте може відходити від них, регулюючи певні відносини на власний розсуд. Наприклад, Положення про Центр надання адміністративних послуг Одеської міської ради майже не відрізняється від примірного положення. Натомість Положення про Центр надання адміністративних послуг міста Кропивницького має зовсім іншу структуру. Так, у вказаному положенні містяться розділи із визначенням термінів, загальними принципами роботи та принципи співпраці учасників центру, структурою центру, обов'язками суб'єктів надання адміністративних послуг та відповідальністю [5].

Ще одним джерелом правового регулювання діяльності центрів надання адміністративних послуг слугує Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Типового порядку проведення конкурсу для надання супутніх послуг, пов'язаних з наданням адміністративних послуг» від 29 травня 2013 року. Цим нормативно-правовим актом визначається загальна процедура проведення конкурсу для надання супутніх послуг у приміщеннях, в яких розміщуються центри надання адміністративних послуг, та інших приміщеннях, у яких надаються адміністративні послуги [6].

До джерел правового регулювання діяльності центрів надання адміністративних послуг слід віднести і Постанову Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку ведення Єдиного державного порталу адміністративних послуг», оскільки одним із призначень порталу адміністративних послуг є доступ суб'єктів звернення до інформації про адміністративні послуги, суб'єктів їх надання та центри надання таких послуг [7].

Таким чином, проаналізувавши нормативно-правову базу стає зрозуміло, що правове регулювання діяльності центрів надання адміністративних послуг досить розгалужене, а всі джерела правового регулювання можна розділити на дві категорії:

1. Джерела правового регулювання, що прямо не визначають діяльність центрів надання адміністративних послуг, однак опосередковано стосуються їх діяльності, наприклад, щодо порядку здійснення тої чи іншої адміністративної послуги тощо.

2. Законодавчі акти, що безпосередньо, прямо регулюють діяльність ЦНАП, серед яких переважають підзаконні нормативно-правові акти.

Список використаної літератури:

1. Про заходи щодо впровадження адміністративної реформи в Україні : Указ Президента України від 22 лип. 1998 р. № 810/98 // Офіц. вісн. України. – 1998. – № 21. – Ст. 32.

2. Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань: Закон України від 15.05.2003 № 755-IV.

3. Про адміністративні послуги: Закон України від 06.09.2012 № 5203- VI.

4. Примірне положення про центр надання адміністративних послуг: Затверджено Постановою КМУ від 20 лютого 2013 р. № 118.

5. Рішення виконавчого комітету Кіровоградської міської ради «про затвердження Положення Центру надання адміністративних послуг міста Кропивницького» від 18 лютого 2014 № 59.

6. Типовий порядок проведення конкурсу для надання супутніх послуг, пов'язаних з наданням адміністративних послуг: Затверджений постановою Кабінету Міністрів України від 29 травня 2013 р. № 379.

7. Порядок ведення Єдиного державного порталу адміністративних послуг: Затверджений постановою Кабінету Міністрів України від 3 січня 2013 р. № 13.

Науковий керівник: к.п.н., доцент Овчаренко А. О.

Ю. О. Маліченко

Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького

ОСНОВНІ РИСИ ІНСТИТУТУ ЦИВІЛЬНОЇ СЛУЖБИ ВЕЛИКОБРИТАНІЇ

Реформи у нашій державі були розпочаті ще за часів правління Президента Л.Д. Кучми, тобто приблизно 20 років тому, але й досі вони не набули довершених форм. Тож, врахування досвіду зарубіжних країн, поза усяким сумнівом, могло би сприяти оптимізації системи державної служби та подоланню таких основних загроз, як корупція, бюрократизм, неефективність тощо. В цьому контексті на особливу увагу заслуговує досвід Великої Британії, яка впродовж останніх двох століть пройшла значний шлях від корумпованої та заснованої на фаворитизмі і «кумівстві» держави до сучасної відлагодженої системи. Таким чином, дослідження основних особливостей цивільної служби, безперечно, видається справою не тільки цікавою, але й корисною.

Питаннями розвитку цивільної служби Великобританії свого часу займалися наступні науковці: П.І. Крайнік, С.М. Озірська, Ю.Д. Полянський, І.А. Грицяк, І.А. Василенко та ін. [1; 2; 3; 4].

Метою дослідження є виявлення та розкриття сутності основних рис цивільної служби у Великій Британії.

На відміну від інших країн, де зазвичай прийняте поняття «публічної» або «державної» служби, у Великобританії переважає поняття «цивільна служба». Це обумовлено історично, оскільки дане поняття було сформоване ще за часів Ост-Індської компанії і відповідно до його змісту чиновник в англійському праві розглядається як «цивільний слуга Корони», на відміну від її «військових слуг». Однак у юридичних джерелах Великобританії також можна знайти поняття «державна служба», яке використовується щодо обмеженої кількості посадових осіб, до яких належать: політичні діячі, військовослужбовці, працівники правоохоронних та законодавчих органів. Враховуючи, що цивільна служба у Великобританії набагато численніша за державну, загалом, саме цивільна служба заслуговує на особливо пильну увагу [1, 12].

Сучасний вигляд інституту цивільної служби у Великобританії багато в чому визначили адміністративні реформи 70-80-х років. Для їх підготовки був створений Комітет з реформи цивільної служби (Комітет Фултона), що надав Уряду доповідь, в якій запропонував